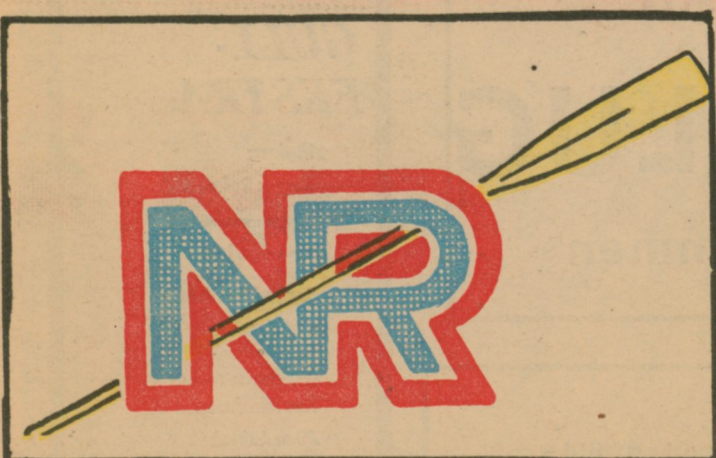

GULL

EKSTRA

ENGANGSAVIS FOR NORGES ROFORBUND 1976

**De billigste
medaljene
vi har fått**

**Trenger
vi topp-
idrett?**

Midtsidene:

**Farge-
foto av
Montreals
beste**

Frank Hansen:

**Tanker
omkring
OL-gullet**

Finn Tveter:

**Tanker
omkring
OL-sølv**

**Den store
dagen**

Den største dag i norsk rosports historie. 25. juli 1976 rodde Alf og Frank Hansen inn til olympisk gullmedalje i sin dobbelsculler foran England og DDR. Dette er norsk rosports første OL-gull. Tre timer seinere vant firer uten styrmann sølv.

ANDERS WILHELMSSEN

SKIPSREDERI

STORGATEN 2, OSLO 1

TELEGRAMADRESSE: AWILSHIP

TELEFON: 33 14 70

LEIF GRAN

PHILPLUG

3000 Drammen

Norsk Rosports

GULL-
EKSTRA

Utgiver:

Norges Roforbund

Hauger Skolevei 1

1346 Gjøttum

Ansvarlig redaktør:

Kjell Emblem

Fotos:

Tom Martinsen

Allan Aabech

Layout:

Allan Aabech

Trykt i

A/S Dagbladet

Innhold:

Trenger vi toppidretten?	3
Da Norge fikk OL-gull og sølv	4
Den store dagen	6
Tanker omkring OL-gullet	11
Tanker omkring OL-sølv	12
Jentene kommer ikke bare	13
OL-medaljer	14
En trener ser bakover og framover	15
De billigste medaljene Norge har fått	16
Norsk roings medaljehøst	16

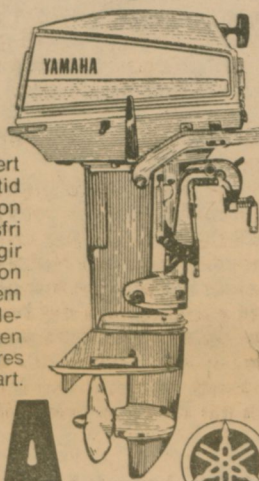
Nordiske
mesterskap

1910 Firer	
1912 Firer	
1915 Firer innrigger	
Firer	
1918 Atter	
1920 Atter	
1921 Firer innrigger	
Atter	
1922 Atter	
1923 Atter	
1924 Atter	
Firer u / stm.	
1925 Atter	
Firer u / stm.	
1926 Firer u / stm.	
1930 Atter	
Firer u / stm.	
1934 Firer innrigger	
Singelsculler	
1935 Atter	
Singelsculler	
1939 Firer innrigger	
Firer lettvekt	
1961 Dobbelsculler	
965 Toer u / stm.	
Singelsculler	
1967 Atter	
1969 Firer	
Firer lettvekt	
1971 Firer	
Toer u / stm.	
Firer u / stm.	
Firer lettvekt	
1973 Firer	
Toer u / stm.	
Singelsculler	
Firer u / stm.	
Toer m / stm.	
Dobbelsculler	
Firer lettvekt	
Atter	
1975 Firer m / stm.	
Singelsculler lettvekt	
Dobbelsculler	
Atter	

**Velger du en
20 eller 25 HK
YAMAHA
lover vi deg
masser av krefter
til en rimelig
pris**

25-20 HK

20 og 25 HK har overdimensjonert sylindervolum som betyr lang levetid og stor skyvekraft • Genial konstruksjon med motorblokk av lett, korrosjonsfri aluminium • Innebygget anode gir ytterligere sikkerhet mot korrosjon • Schnürle-type forbrenningssystem med flate presisjonsstempler • Kjølensystemet kan skylles med haveslangen • Lysuttak 12 V, 80 W • 25 HK leveres også med el-start.

YAMAHA

Norges mest solgte påhengsmotor
i 1975. Ikke uten grunn.

Importer:
Gunn. Hegna

«Helsetrøye er ideell til sport og fritid.»

Step up to Brynje

String wear — Summershirts — Lapplanders
Raschel-fabric — 100 % cotton

BRYNJE TRIKOTASJEFABRIKK A/S

3251 Larvik - Norway

PREMIE-MAGASINET

A/S

KIRKEVEIEN 114 — OSLO 3

Tlf. 46 30 34

GUNNAR FJELD

Gullsmid

DRAMMENSVEIEN 20 — OSLO 1

Tlf. 44 77 17

Frognerseterveien 27

OSLO 3

TRYKKSAKER

ARNE S. MØRK

Trykkeri Papirindustri A/S

Chr. Kroghsgt. 30 - Oslo 1

Tlf. 110269 - 110609

ØNSKER VI TOPPIDRETT?

Hva kan årsaken være til at norsk roidrett har hevdet seg med slik bravour på arenaer verden over de senere år — medaljer er høstet i hvert eneste internasjonale mesterskap de siste 7 år.

Det er en liten idrett — og dermed lett og nå til topps — hevder de som ikke vet bedre. På våre hjemlige breddegrader er nok idretten ikke blant de største, men internasjonalt står den sterkt. Ikke minst de treningsmengder om kreves for å nå til topps, samtidig som hele Østblokken satser hardt og seriøst på roing skulle borge for kvalitet.

Likevel er våre amatør-roere i stand til å slå statslønne idrettsutøvere. — Vi har lyktes i første rekke fordi vi har hatt en gruppe roere med de høyeste ambisjoner og fysiske og psykiske forutsetninger for å nå toppen. Mot dette målet har alt annet enn roing kommet i annen rekke.

Samtidig har gruppen hele tiden blitt fulgt opp av særdeles idealistiske og faglige dyktige trnere og ledere, slik at et effektivt teamwork er skapt.

I roein — som i andre idretter — har treningsmengden bare økt og økt de senere år. Det er derfor i dag umulig å kunne klare fulltids jobb/studier kombinert med idrettslige toppprestasjoner i det harde klima som rå.

I årets OL-sesong tok vi konsekvensen av dette ved at gruppen jobbet halv dag fra 1. jan. med helt fri fra 1. april. Dette ble muliggjort dels p.g.a. villige arbeidsgivere, dels ved studielån og ikke minst p.g.a. en fandanivolsk satsing.

Uten dette ville vi aldri nådd de glimrende resultater som vi klarte under OL. Hva så med fremtiden? Klarer lille Norge å henge med i galoppen? — Dersom vi ønsker toppidrett, og ta konsekvensen av det ved å legge forholdene til rette for våre enere er jeg overbevist om at vi i en rekke idretter vil kunne hevde oss i første rekke også i årene som kommer.

Hovedproblemet — etter mitt skjønn — som må løses er å få frigjort tilstrekkelig tid til trening og hvile for de få enere vi i realiteten har.

Særdeles lite er fra sentralt hold gjort for å løse dette grunnleggende problem, tendensen til å gå rundt grøten har vært atskillig mere utbredt. En rekke mer eller mindre perifere forhold er det brukt tid og penger på; lettfattelige og faglig utmerkete hefter er utarbeidet om f.eks. trening i varmt klima og i store høyder, men hva hjelper vel dette om man har hverken tid eller penger til å gjøre sine forberedelser under slike forhold.

Selvfølgelig må frigjøring av tid koste penger, men det bør vi ha råd til. Dagens enere innen idretten er artister på høyeste plan og må betegnes som kunstnere på sitt område. At man skal kunne leve av å skrive, male, synge, spille, etc. er fullt ut akseptert. Hva er forskjellen om en idrettsstjerne tjener til livets opphold ved å underholde folk? — Jeg skulle sett den pianist eller ballettdanser som når til topps med full-dags jobb som rørlegger eller kontorist.

Hva er så løsningen?

La de få enerne vi har få statslønn! Dette vil skape de beste og mest renhårige forhold.

Det er vel imidlertid fare for at tiden ennå ikke er moden til å realisere denne tanken, men jeg tror at toppidrett stadig vil bli sterkere akseptert som en viktig kulturfaktor. — Hva ville malerkunsten vært uten sine enere?

For at dagens topputøvere skal støttes opp må vel fortsatt næringslivet være redningsplanen.

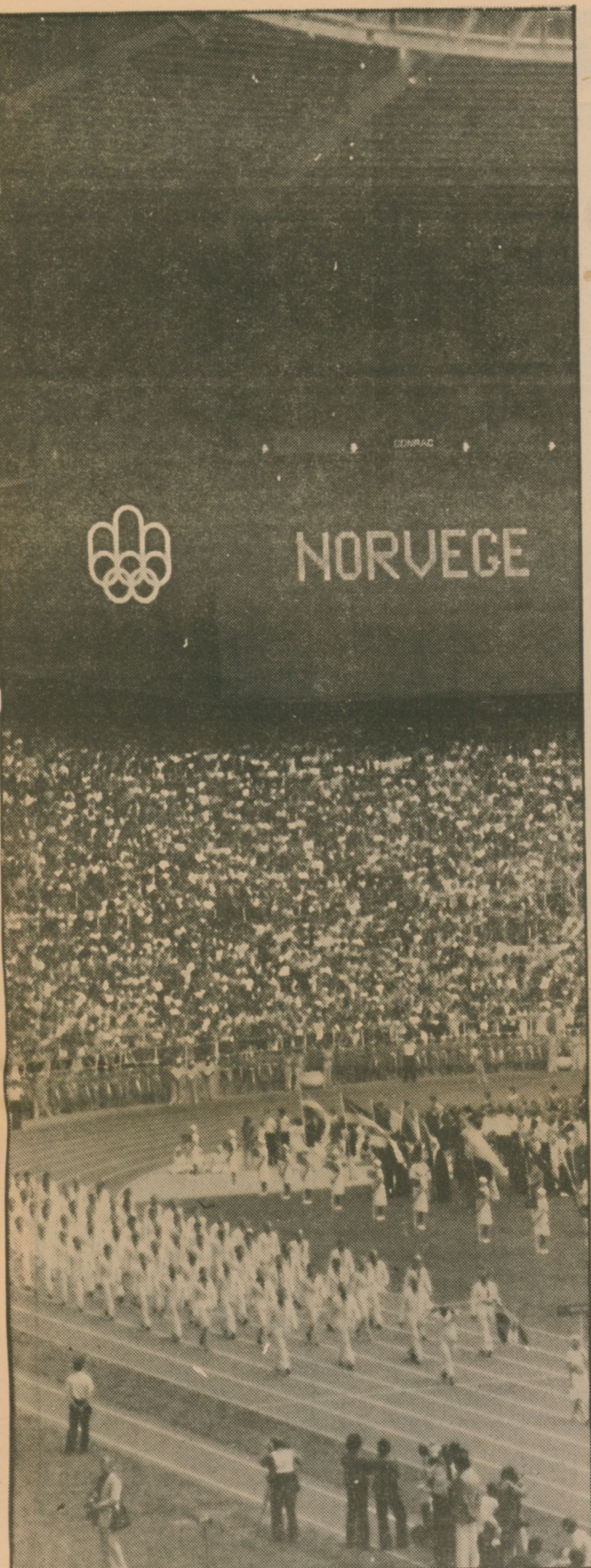
I dag bruker en rekke ledere i mange særforbund uhyre meget tid og krefter ved på hver sin kant for at utøverne skal få best mulig treningsbetingelser. Enkelte særforbund er nødvendigvis dyktigere enn andre på dette området, og i neste omgang medfører dette at enerne innen forskjellige idretter får totalt ulike muligheter til å perfektionere seg.

Norsk idrett burde derfor samle sine krefter og satse på en felles idrettspool — som våre internasjonale enere — uansett idrett — kan få glede av.

Hansken kastes herved til Norges idrettsforbund som med krum hals bør gå på og få løst hovedproblemet for våre idrettsstjerner: tilstrekkelig tid til trening og hvile — med andre ord skape den økonomiske plattform som skal til for å realisere dette.

I fellesskap må vi i langt sterkere grad prøve å påvirke våre politiske myndigheter. I klar skrift og tale må de få presentert hva toppidrett innebærer og hvordan de ansvarlige innen norsk idrett ønsker å tilrettelegge denne del av virksomheten i de kommende år.

Kjell Emblem

Skal norske roere få oppleve den olympiske innmarsjen også i framtida?

Vørte & Rølle

En solfylt maidag på Årungen i vår. Åpningsregatta for landets roere. Flere tilskuere enn vanlig. Det var på denne dagen norsk rosport ble tilført to nye singelscullere.

Giver var den norske bryggeriforeningen, Direktør Tor Skåre, viseformann i Bryggeriforeningen, døpte båtene under stor applaus. Navnene ble Vørte og Rølle, og man uttrykte det håp om at Vørte kunne holde seg en båtspiss foran, slik at navnet kunne tydes etter opphavet, nemlig Vørterøl. Hvilket de også ble døpt i.

Båtene ble i vårsesongen og fram til Montreal-OL brukt av Alf og Frank Hansen på trening. Dette var en kjærkommen tilvekst i båtparken til Norges Roforbund.

Da Vørte og Rølle ble døpt på Årungen.

Den største dagen i norsk rosports historie:

DA

NORGE

VANT

OL-

GULL

OG

SØLV

ALF OG FRANK HANSEN NORGES FØRSTE GULLVINNERE I ROING

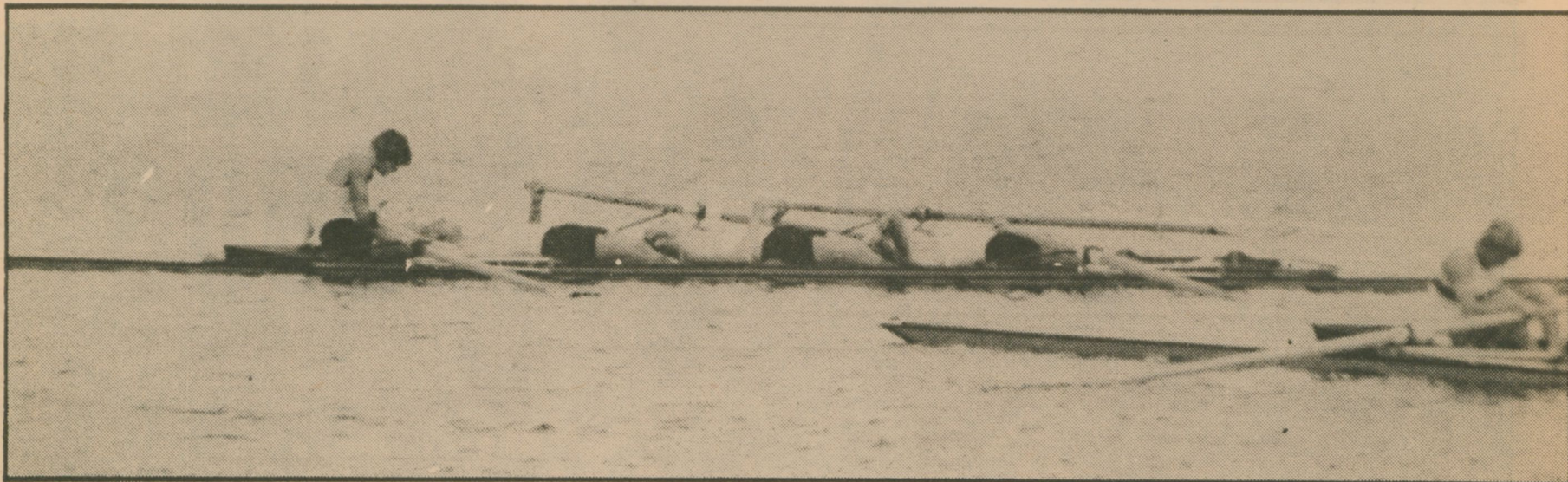

🏠 **DET SISTE ÅRETAK MOT OLYMPISK GULLMEDALJE**

🏠 **OG INGEN KUNNE NEKTE NORSK OL-SÖLV TRE TIMER SEINERE**

Den største dagen

De satset maksimalt og vant sølv.

Hjemme i Norge gjorde man seg i stand til gullfest. I Montreal turde vi liksom ikke. Selv om pressen en hel uke hadde gitt næring til håpet.

Før i Montreal hadde brødrene Alf og Frank Hansen lekt med konkurrentene. Før søndag 25. juli, finaledagen, hadde de sågar satt verdensrekord underveis. Ingen i verden hadde rodd raskere enn dem i dobbelsculler.

Men få hadde vel trodd at vi denne søndagen skulle få oppleve norsk rosports største dag. Da en selvfølgelig gullme-

dalje skulle vinnes, og da prikken over i-en ble satt med en høyst uventet og overraskende sølvmedalje til firer uten styrmann.

Altfor ofte har man nemlig opplevd at medaljer reservert nordmenn i en olympisk konkurranse, likevel ikke har vært så lett å vinne. Å innfri forventninger er vanskeligere enn noe annet.

Men Hansenbrødrene klarte det.

Denne varme og til dels fuktige søndagen i Montreal, reiste 15.000 tilskuere seg på tribunen da de to nordmennene rodde inn til gull. Den friske vinden på langs av St. Lawrencekanalen fikk medbrakte norske flagg til å blafre i vinden og roerne til å krumme nakken.

Aldri har vi opplevd å høre «Seier'n er vår» på en rostadion. Den har liksom vært forbeholdt de store, skøyter og ski. Men denne dagen lød den i høye toner på Notre Dame øya.

Først etterpå fikk vi høre at det var en avkortet og underlig nasjonalsang som ble spilt da Hansenbrødrene sto på seierspallen. De fleste var forpreget av stundens alvor til å registrere det.

Situasjonen var nesten den samme tre timer seinere da Ole Nafstad, Arne Bergodd, Rolf Andreassen og Finn Tvetter fikk sine sølvmedaljer. Hva det egentlig hadde kostet dem fikk vi se under premieutdelingen. Medaljen var knapt hengt rundt Finn Tvetters hals før han tok noen skritt tilbake, snudde seg og lot kroppen av reagere.

En norsk idrettsmann må overgå seg selv om det skal bli OL-medalje. Evnen til å

trene opp kroppen så den tåler det maksimale og gjerne litt til er ikke gitt alle.

De hadde alle seks rodd så det svartnet for øynene etter at «berserkspurten» var satt inn. Enten eller, nå eller aldri. Ingen skulle få si at de ikke hadde forsøkt.

I motsetning til øst-europeiske konkurrenter kunne nemlig disse seks roerne føle at de selv hadde ansvaret for sin utvikling og sine prestasjoner.

Alf og Frank Hansen kom til Montreal for å vinne gull. De sa det ikke til noen. Det viste seg ikke å være nødvendig heller. De skjønte alle som var til stede. Etter semifinalen het det at de kunne sluttet å ro etter 3 / 4 av løpet. Etter finalen sa de: — Her skulle mor vært.

Firer uten styrmann mannskapet oppdaget på deres vei til finalen at de faktisk kunne vinne sølv. Mer enn noen andre visste de at forutsetningen ville være at alt måtte klaffe. De måtte ha dagen, og to fantomløp etter hverandre kommer ikke på bestilling. Likevel unnlot de å kjøpe suvenirer fra Canada før finalen. Hva skulle de vel med slikt, når de kunne vinne OL-medalje. Det var jo derfor de var kommet.

Opplagt start på dagen!

Melk

Start dagen med et glass kald, frisk melk. Det smaker! Melk er en av våre viktigste protein- og kalk-kilder, og den gir oss en rekke verdifulle vitaminer. Melk er naturens eget næringsmiddel, viktig både for barn og voksne. En halv liter hver dag er bra.

Det er bare naturen som kan lage melk

VI STØTTER ROSPORTEN

Oslo

XL-1

SPORTSDRIKK

Vi bruker XL-1 hver dag under trening og konkurranser, på vannet og i skisporet, sier Alf og Frank Hansen i brev til oss den 9/1-76. De kvitterte senere for tilliten med OL-gull!

(Også velegnet som tur og trimdrikk.

Vi gratulerer og takker for tilliten!

Collett-Marwell Hauge a/s

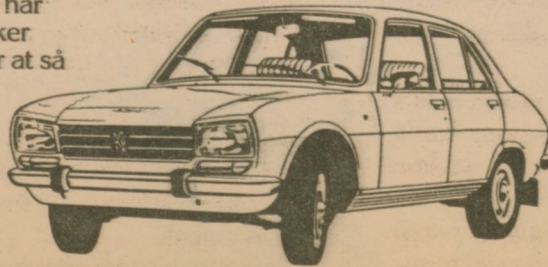
AS SCANIPS-VEST

SCANDINAVIAN INFORMATION PROCESSING SYSTEMS

JÆRVEIEN - 4300 SANDNES - TLF. 045/66 055
RÅDHUSGT. 3 - 4600 KRISTIANSAND S. - TLF. 042/27 080
TORGET 15 - 5000 BERGEN - TLF. 05/21 91 58

Deres neste bil?

Mange av dagens 504-eiere har kjørt andre (og mer solgte) bilmerker i årevis. Og gledelig synes vi det er at så mange forteller oss om «en helt ny bilopplevelse» etter å ha skiftet til Peugeot. Men før De har prøvekjørt 504 vet De ikke hva vi snakker om...

PEUGEOT 504

Importør:
BERTEL O. STEEN A/S
Wdm. Thranesgt. 84, OSLO 1.

NEBB

Et av landets ledende
elektrotekniske
selskaper

Noah bygde arken før regnet kom.

Noah var en forutseende mann, og tok sine forholdsregler i tide.

Nå som den gang er det om å gjøre å være forberedt på at tidene kan skifte.

Har du en sparelånsavtale med Andresens Bank er du sikret lån.

ANDRESENS BANK
— den som sparer får lån

SPLITKEIN®

Glassfiber

En nyutviklet ski som tilfredsstiller de strengeste krav til en langrennski.

TRE MODELLER:

● KONKURRANSESKI

SPRINT racing

● LETT TURLANGRENNISKI

SPRINT special

● LETT TURSKI

-NORDIC touring

SPLITKEIN - Norges ledende skimerke.

Produsert av
A/S Norske Skipprodukter
for A/S Freia.

FURUHOLMEN

INGENIØR THOR FURUHOLMEN A/S
ENTREPRENØRFORRETNING

Bruk gjerne vårt firma til smått og stort
Roere og elektrofagfolk i tre generasjoner.

A/S ERLING STORM

ELEKTRISKE ANLEGG

Lakkegaten 19, Oslo 1 - 68 92 90

Ingeniørene Erichsen & Horgen

RÅDGIVENDE INGENIØRER

M.N.I.F. - M.R.I.F.

Erik Erichsen — Arne Gurholt

Sanitær-, varme-, ventilasjons- og klima-anlegg

HANSTEENSGT. 5 — OSLO 2 — TELEFON 441840

HER ER NORGES BESTE

En gullmedalje, en sølvmedalje og en 4. plass ble resultatet for disse åtte roerne i Norge. Ingen nordmenn gjorde det bedre enn dem i OL. Ikkledd de revolusjonerende Supertrøyene fra LIFA ser vi fra venstre

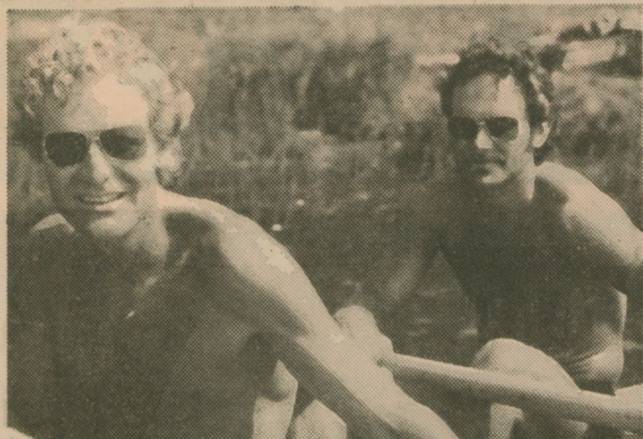
Arne Bergodd, Finn Tveter, Ole Nafstad, Solfrid Brechan, Frank Hansen, Alf Hansen og Rolf Andre

ESTE I MONTREAL-OL

er, Ole Nafstad, Solfrid Johansen, Ingunn
f Hansen og Rolf Andreassen.

En mer suksessfull tropp enn denne har aldri norsk roing hatt. De
sørget for de største øyeblikk i forbundets historie to juldager i
Montreal.

«Olympia- sol- brillen»

I juli var det sommerolympiaden i Montreal. Topp idrettsfolk fra hele verden møttes - for i over fjorten dager å kjempe om rekordplasseringer, medaljer og poeng.

De norske fargene gjorde seg ikke spesielt bemerket. Men to navn skilte seg ut: Roerbrødrene Frank og Alf Hansen som tok gull i dobbelsculler.

Her ser vi roerduoen under trening dagen før de dro av gårde til Montreal. For å beskytte øynene for sol og vannets reflekser har de på seg solbriller med polariserende linser, som fjerner opp til 99% av generende reflekser og 98% av de ultrafiolette strålene. Den såkalte «Olympiasolbrillen» fra Polaroid var en del av utstyret til vår norske OL-tropp.

POLAROID

Polaroid (Norge) A/S, Industriveien 8B, Postboks 80, 1473 Skårer, Tel. 02/70 48 50, Telex 18716 nopol n, Cable nopoln

MENTO a.s

STAVANGER – NORWAY

Vi kommer med ny SINGELTRIMMER i 1977 med fin plass til passasjer.

Vi har gått inn for bare sandwichprinsippet i dekket, og eller spanter i skroget.

ARNE HASLE

1800 Askim

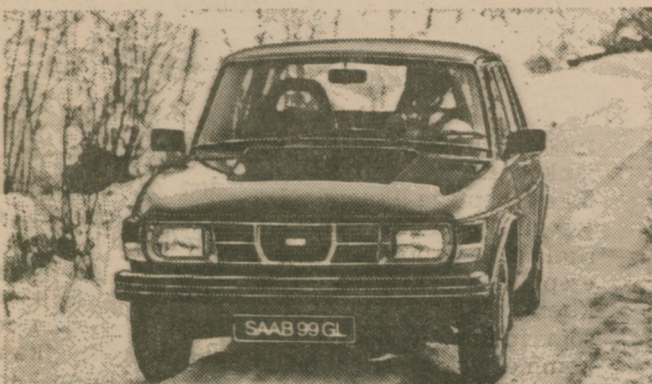
Tlf. fabr. 88 23 66 - priv. 88 12 54

I Norge burde alle biler ha forhjulsdrift og oppvarmet førersete.

Bare Saab har det.

Det er vinteren som viser hva en bil er verd i et land som Norge, og Saab 99 er i alle detaljer en bil som er bygget for nordisk klima. Med oppvarmet førersete (GL), forhjulsdrift, store hjul, sterk startmotor, 50% bedre

nærlys, nedfellbart baksete som gir 1100 liter bagasjeplass, 100-108 HK DIN motor, bensinforbruk under literen pr. mil og en rekke andre sterke fordeler for folk som bor i et vinterland.

SAAB 99/vinterbilen

SPORT

Dagbladet

- alltid foran

Gullmedaljen

ble lovet for

to år siden

Da Alf og Frank Hansen vant VM-gull i Nottingham i fjor var de ikke riktig fornøyd. De hadde ønsket det var OL-gull. De visste det ville bli langt vanskeligere å nå sitt største mål.

Det greidde de også i Montreal, og norsk roing kunne slå fast at nå befant man seg i gullalderen. En epoke som var innledet med bronse i VM 1970.

Frank Hansen har vunnet en EM-sølv, en VM-sølv, en VM-gull og en OL-sølv og altså OL-gull. Han er den norske roer som har vunnet flest medaljer.

Her forteller han litt om det som ligger bak gullmedaljen, hvordan det var å nå sitt største mål, å bli olympisk mester. Hans meninger er nok de samme som hans yngre bror ville ha ytret. Med denne artikkelen er det trolig at Frank Hansen sier takk for seg som topproer, mens lillebror Alf vil vi høre mer fra. Han har VM i New Zealand som mål.

Hva gjorde at jeg fikk den?

Ikke lenger tilbake enn til 1974 da Alf og jeg vant VM-sølv i Luzern, trente norske roere etter arbeidstid. Vi bestemte oss for å satse de to neste årene, vi ville trene det samme som konkurrentene. Allerede da lovte jeg gullmedalje i Montreal under forutsetningen at vi skulle få støtte og anledning til å trene øst-europeisk. Det betydde at vi dermed måtte kutte ut alt annet. Et vesentlig poeng var den autogene treningen vi underkastet oss. Selv kom jeg med uttalelser om at jeg var best, det ligner ikke meg. Men vi fikk bygget opp vår selvtillit. Ville ikke dette føre til seier, ville vi aldri vinne.

Dessuten trente vi nå så mye at vi ble utrolig samkjørte. At Alf ble bedre og bedre i singlesculler hjalp også. Det må være noe i at brødre kan gjøre det så godt sammen. Vi oppfører oss likt og tenker likt, jeg tror det må være en stor fordel. I Luzern-VM kom fem av seks brødre på medaljeplass.

Hvorfor ble det ikke gull forrige gang?

Første gang jeg gjorde det bra i dobbelsculler var i København-EM i 1972. Da ble det skrevet om oss i pressen, hva vi gjorde var ikke lenger notiser. Dette presset økte foran Montreal-OL. Svein Thøgersen og

jeg ble skrevet opp som favoritter. Vi var ikke vant til et slikt press. Seinere er vi blitt mentalt sterkere. Vi har kommet ut, søkt konkurranse ofte. Jeg har ikke tro på at man har noe å hente om man gjemmer seg bort, for plutselig å dukke opp. Man skal bli like vant til å stille opp i en stor regatta utenlands, som å stille opp på Årungen.

Treningen har de to siste årene blitt økt til det dobbelte hva mengde angår sammenliknet med forrige OL-sesong. Og at øvelse gjør mester, den frasen er hyperaktuell ennå. Så mye annet nytt ble ikke brakt inn i bildet. Når man har rodd så meget som oss, kjenner og føler vi hva som er galt.

Hvordan føles det å ta gull?

Når det først går opp for en hva en har klart er det bra. Vi var stresset den uka vi rodde i Montreal. Når jeg tenker tilbake ønsker jeg ikke å oppleve liknende. Da jeg gikk over mål ristet og skalv hele kroppen. På seierspallen ønsket jeg at de kunne få flagget opp så fort som mulig, så jeg kunne komme vekk. Etter å ha slappet av litt var følelsene selvsagt herlige. Vi hadde jo nådd vårt mål.

Blir det en gull til?

Det blir ikke snakk om å ro mer. Men jeg håper at de fire som tok sølv i Montreal

fortsatt er 100 prosent tent og at forbundet gir dem brukbare forhold. Himmel og jord må settes i bevegelse for det. Jeg føler meg mett på roing, men hver dag har spørsmålet dukket opp: Skal jeg likevel fortsette? Når det først blir vår vil jeg nok trene igjen, sier folk. Da vet jeg at det er for seint. Nå er mitt mål å holde magen borte. Jeg har rodd i 17 år, nå vil jeg begynne å leve som et vanlig menneske.

Egentlig tapte jeg ikke noe økonomisk som roer de siste to åra. Jeg hadde en kone som jobbet og vi fikk endene til å møtes. Større krav stilte vi ikke. Derfor er jeg henne like stor takk skyldig, som jeg er Alf takknemlig. Uten Wiggo Winther som trener hadde jeg vel aldri blitt roer.

Gullmedaljen gav meg den personlige tilfredsstillelsen jeg søkte. Jeg er glad jeg ikke ble feiret som noen nasjonalhelt av den grunn. Mange har spurt meg nå om jeg vil ofre meg som trener slik at andre kan få nytte av den kunnskap jeg bør sitte inne med. Men hvis jeg først skal være trener, så må jeg være det fullt og helt. Da kunne jeg like gjerne rodd selv.

Frank Hansen

Jeg skalv og ristet over hele kroppen, og ønsket å komme vekk fra flaggheisingen.

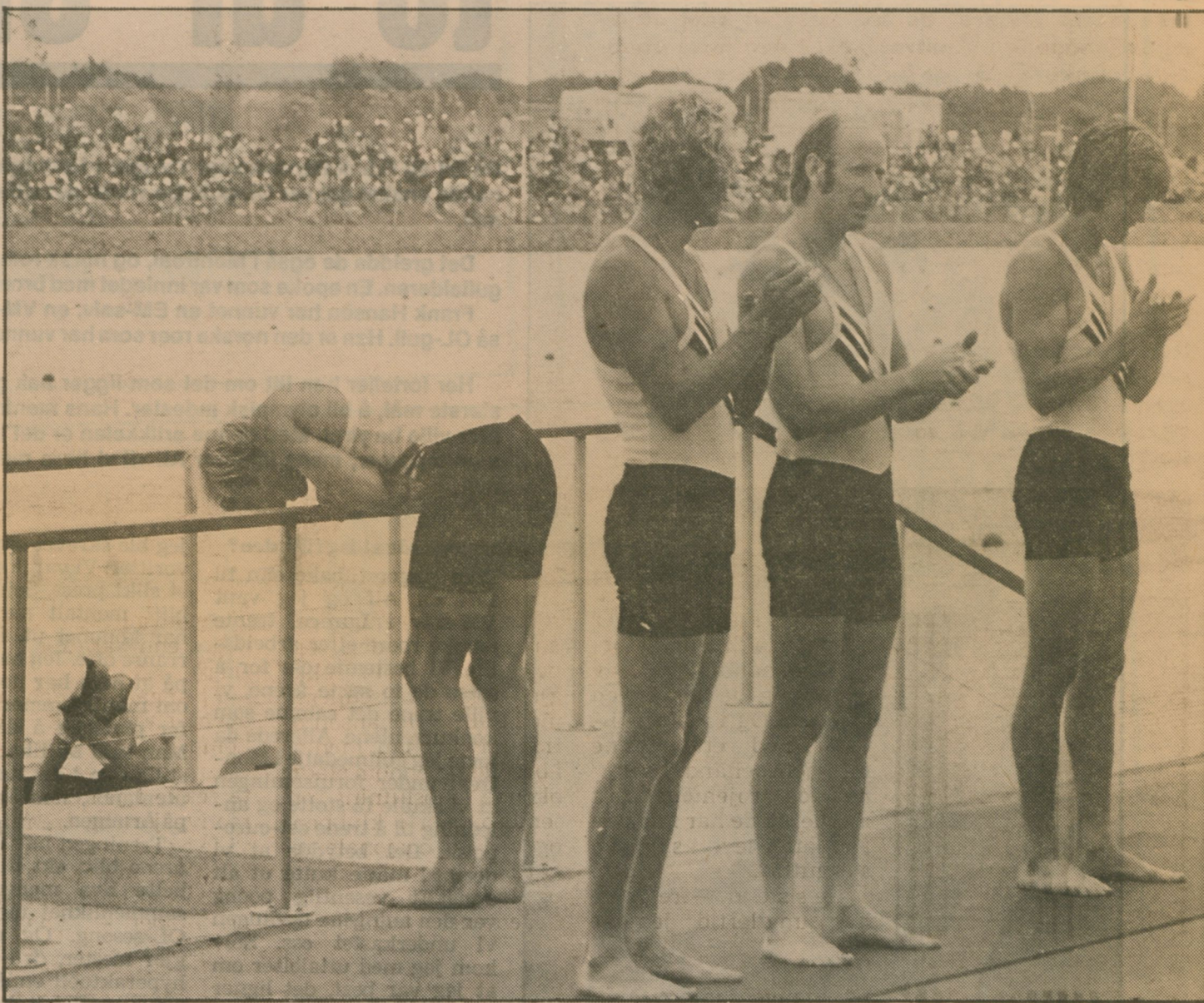
Medaljen som ikke var nederlag

Han fikk sitt internasjonale gjennombrudd i Canada. Om bord i firer uten styrmann som vant VM-bronse der i 1970. Båten han var om bord i ble seinere om-døpt «Show boat». Den hadde ingen respekt for konkurrentene, men manglet noe.

Da Finn Tveter foran regattaen i Duisburg entret om bord i firer uten styrmann kom han sammen med like garvede roere som seg selv. De hadde vært med på like meget som han selv. Det var rutine i lange baner, og et felles ønske om å vinne OL-medalje.

De færreste trodde det mulig. En trener for profesjonelle golfspillere i Canada kom i kontakt med dem i Montreal. Han fortalte at i roing måtte det samme gjelde for dem som golfspillerne. Glem konkurrentene og konsentrer dere om å få ballen i hullet. Underforstått, kom først i mål.

Som sagt så gjort. At DDR vant gullmedalje var intet nederlag for Finn Tveter & Co. Og hvem vet, kanskje møtes de igjen i VM i Amsterdam allerede neste år?

Firer uten styrmann ved medaljeutdelingen. Finn Tveter måtte avreagere.

Finn Tveter

Hva gjorde at jeg fikk den?

Jeg måtte med på den beste fireren og den måtte bli god nok. Det var nødvendig å prioritere satsingen fra første dag etter at beslutningen om å satse på Montreal-O.L. var tatt. Slik ble arbeid og privatliv alltid satt til side dersom det kom i veien for treningen. Her tror jeg at hovedårsaken ligger til at nettopp jeg fikk sølv denne gangen.

Hvorfor har jeg ikke fått den før?

Mitt temperament har ofte vært vanskelig å temme. Iveen har ødelagt mye for meg på banen. Viljen til å vinne ble ofte for stor og gikk utover teknikk og riktig løpsopplegg. Alderen og lang erfaring ser ut til å ha hatt heldig virkning slik at uhemmet iver ble til kontrollert seiersvilje.

Teknikken ble også forbedret i år, og framfor alt stabil og bevisst. Ved hjelp av en dyktig trener med video-bånd fikk jeg innsikt i hvordan det perfekte rotak skulle utføres og hva jeg måtte rette på for å få det til.

Hele laget hadde dessuten øket treningsmengden til omtrent det dobbelte, med vesentlig vekt på lange roturer og dermed mange gjentakelser av robevegelsen.

Hvordan det føles å ta sølv

Det umiddelbare inntrykk var en herlig følelse av å ha

lykkes. Etter noen tid må jeg innrømme at det endelige mål ennå ikke var nådd, men noen nederlagsfølelse har sølv ennå ikke gitt meg.

Hvorfor ble det ikke gull?

Roingen ble fullstendig prioritert i 10 mnd. Selv om grunnlaget var godt allerede før beslutningen om O.L.-satsing ble tatt, er det i dag nødvendig med slik prioritering over flere år.

Dessuten var det nødvendig å arbeide for å få mat transport og tak over hodet. Arbeidet tok tid som med fordel kunne vært brukt til trening, hvile eller andre «fartsskapende faktorer».

Blir det noengang gull?

Svaret kan trekkes ut av ovenstående. Lysten til å ro på elitenivå er fortsatt tilstede, og trangen til å nå helt til topps er det også. Fortsatt satsing er imidlertid avhengig av at jeg og mine eventuelle lagkamerater gis anledning til kun å prioritere det som gir størst fart på båten over 2000m.

Siste år kostet meg av egen lomme kr. 30 000-40 000.- tapt arbeidsfortjeneste og direkte utlegg. Viljen til å fortsette er ikke så stor at jeg vil styre forpliktelsene foran meg i flere år.

Finn Tveter

Man visste at det var noe i gjære blant norske rodamer. Da Åke Fiskerstrand fikk oppgaven å ta hånd om deres trening, håpet man han skulle få det maksimale ut av dem. Dermed ble alle satt i singlesculler i slutten av april til en test. Tone Pahle kunne ingen slå i den båtclassen.

For å finne fram til nok en båttype som kunne slå seg igjennom internasjonalt ble resten satt sammen i dobbelscullere. Ved en ren tilfeldighet ble Ingunn Brechan fra Trondheim og Solfrid Johansen fra Sandefjord plassert i samme. Ingen her hjemme var i stand til å slå dem.

Deres internasjonale debut i Ratzeburg midt i mai var imøtesett med spenning, og jentene var ikke snauere enn at de vant. 14 dager seinere viste de at det ikke var noen tilfeldighet. De vant også i Duisburg. I Amsterdam en måned seinere var det sjukdom om bord, og deres første møte med russerne endte med tap.

Ikke desto mindre, de ble pekt ut som et av medaljehåpene i Montreal-OL. I den først olympiske konkurransen for kvinnelige roere kolliderte de før start. Den ble utsatt, og jentene klarte å gå videre til finalen. Her trodde man at det bare var DDR og Sovjet å kjempe mot, men så viste det seg at Bulgaria var sterkest og lurte alle for gullmedaljen. Og dermed ble våre degradert til 4. plass. Likevel det beste resultat som noen gang er oppnådd av norske rodamer. Og blant det beste som er oppnådd av noen norske drettskvinner.

Derfor håper hele ro-Norge at de vil fortsette samarbeidet. For hva kan man vel ikke oppnå med enda mer samarbeid når det blir 4. plass i OL etter snau tre måneders trening i samme båt?

Ingunn Brechan (til venstre) og Solfrid Johansen på sightseeing ved OL-arenaen.

De var
2,5 sek.
fra OL-
bronse

Jentene kommer

Det har mange ganger vært snakk om forskjellsbehandling av gutter og jenter innen idretten. Og i mange tilfeller med rette. Denne forskjellsbehandlingen har øy rojentene fått merke, og de har i mange år måttet leve i skyggen av «gutta».

De siste to — tre årene har imidlertid jentene greid å bedre sine posisjoner innen roidretten på mange måter. Disse forbedringene har nå begynt å gi seg klare utslag i idrettslig framgang på

robanen. Framgangen har vist seg både i toppen, og i første rekke gjennom dobbelsculleren med Solfrid Johansen og Ingunn Brechan, men og i bredden gjennom stadig økende oppslutning om jenteroingen i klubbene og ved de nasjonale regattaene på ulike nivåer og alderstrinn.

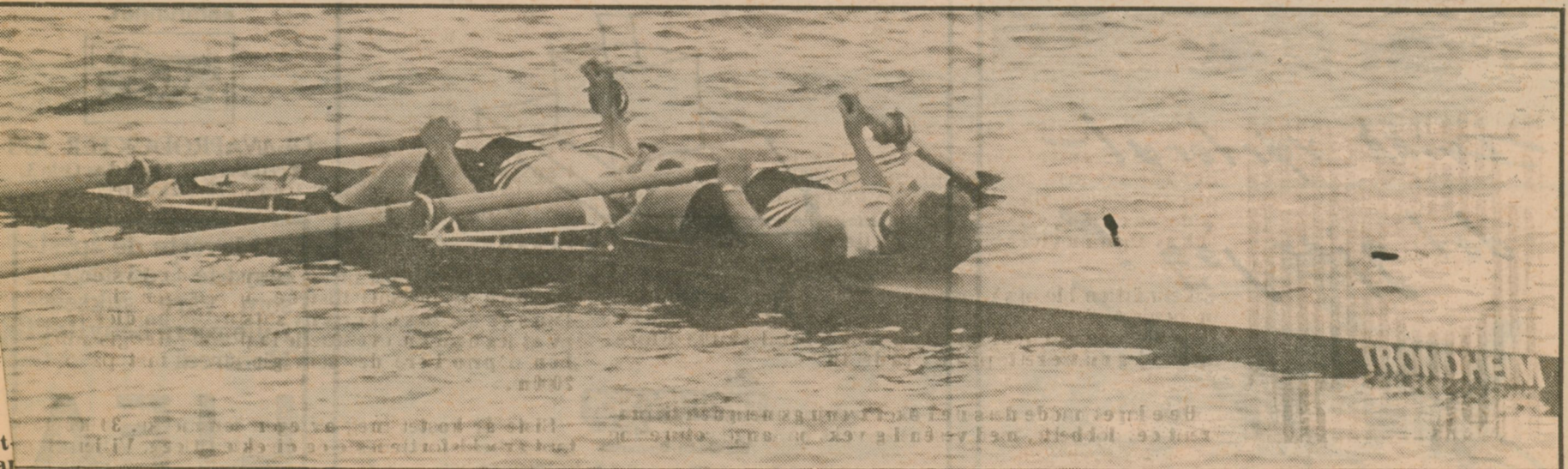
Jentenes trening og satsing har blitt mer systematisk og grundig enn noen gang før, og såvel den fysiske kondisjon som den tekniske ferdighet blant jentene er i dag

gjennomsnittlig langt bedre enn bare for få år siden.

Framgangen har som ovenfor antydnet ikke kommet av seg sjøl. Grunnlaget ligger i første rekke i jentenes egen motivasjon og treningsvilje og i deres arbeid for bedre muligheter og posisjoner innen forbund og klubber. — Vi har sett at denne satsingen har gitt resultater helt opp i topp internasjonale plasseringer på forholdsvis kort tid. Mye tyder på at grunnlaget for fortsatt

framgang og videre oppblomstring av jenteroingen nå er lagt. Det viktigste i tida framover er at jentene nå blir gitt muligheter både fra forbund og i klubbene til å komme ennå lengre i sin utvikling både i topp og i bredde. Blir disse muligheter holdt åpne og utnyttet vil den nivåheving som jenteroingen her i landet har gjennomgått de siste to — tre årene, ha kommet for å bli.

Åke Fiskerstrand

Ingunn Brechan og Solfrid Johansen gjorde så godt de kunne.

Vi fikk ikke bare OL-medaljer:

Sølv i lettvekt-VM

Lettvektsfireren: Fra venstre: Ed Hillstad, Per Arvid Steen, Ivar Sølberg og Pål Børnick.

2 gull i veteran-VM

Veteranåtteren: Fra venstre: Tor Ahlsand, Eilif Brodtkorb, Tor Westlie, Johan Schreiner, Åge Moen, Leif Ljungquist, Per Aske. Foran: Gunnar Fredriksson, cox.

I et begivenhetsrikt O.L.-år har norsk roidrett vært noe mer enn våre 14 OL-roere selv om naturlig nok disse har stått i fokus.

Et slagkraftig bevis på at roing drives også etter at man har passert «toppalderen» var årets Veteran-VM et klart bevis på — det samlet nemlig 1200 roere fra 30 til 70 år.

For første gang deltok vi med roere i dette mesterskapet — og med hvilken suksess — «gamlekarene» seiret både i firer m/stm og åtter i klassen med gjennomsnitt alder på 38 år. Flere båtklasser deltok vi heller ikke!

På internasjonalt plan blir det stadig flere attraktive regattaer og mesterskap for den gruppe av roere som ikke tilhører eliten.

Ganske sensasjonelt oppnådde vår firer u/stm sølvmedalje i VM for lettvektsroere — kun slått av Frankrike som også vant i fjor. I forsøksløpet slo vårt lag franskmennene, men kom altså til kort i finalen.

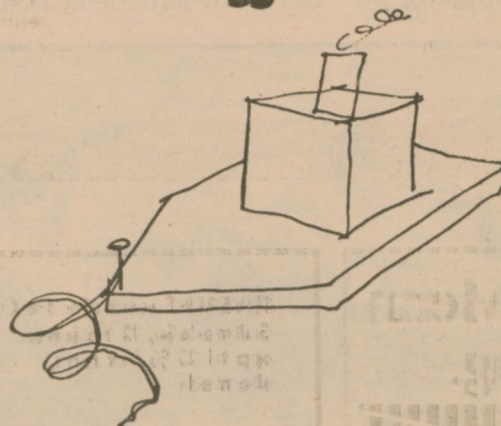
Ikke nok med dette — ytterligere en medalje er brakt hjem til Norge i løpet av rosesongen.

For første gang ble det i år arrangert «Internasjonalt Seniormesterskap» (for roere som ikke er klassifisert som eliteroere). Gledelig nok var det denne gang en jente som stod for bragden. Oslo Kv. Roklubbs Anne Aas rodde sitt livs løp (hittil) og fikk som resultat sølvmedaljen hengt rundt halsen.

*Drick vdrterøl -
det gjør jeg!*
Frank Homse

Siden vi var små har vi hatt noe med båter å gjøre

THAULOW & SØN
Trondheim · Drammen

Skipsmateriell - Industristål - Overflatebehandling - FB-stål

lønner seg
både for den
enkelte og
samfunnet.

GLAVAPRODUKTER A/S
Postboks 5017, Majorstua Oslo 3.
Tlf. (02) 46 59 15

Vi leverte de spesi-
alsydde rodraktene
som våre suksess-
fulle roere benyttet i
Montreal

LIFA

Knut Amundsen har hørt til Norges Roforbund trener stall de siste åra. Foran EM i Moskva hadde han ansvaret for firer uten styrmann som den gang vant bronse. Året etter må sykdom ta skylda for at det ikke ble medalje i Luzern-VM. I 1975 kan man si at han tok et hvi-

leår på forbundsplan, mens han i olympiasesongen ofret seg helt og holdent for arbeidet med våre to firere. Den ene, uten styrmann, ble belønnet med OL-sølv. Treneren fikk ingen belønning. Han fikk blott vite at hans arbeid og tanker måtte ha vært riktige.

Man må være takknemlig for at det finnes folk av hans type. Forholdene han arbeidet under denne sesongen var bedre enn noen gang, men langt fra tilfredsstillende. Det går ut over egen jobb, og det bremser også for muligheten at Knut blir forbundstrener i roing.

Knut Amundsen (bak) med sine to firere: Fra venstre: Tor Amundsen, Kjell Sverre Johansen, Rune Dahl, Sverre Norberg (alle firer med), Ole Nafstad, Rolf Andreassen, Arne Bergodd, og Finn Tveter (alle firer uten).

En epoke er (ikke nødvendigvis) slutt

Knut Amundsen, ser ikke altfor mørkt på framtida.

Norske roere har siden 1970 vist at idrettsutøvere fra små nasjoner kan ta kampen opp med gigantene. Denne epoke synger nå på siste verset, ikke fordi ambisjonene er mindre, men rett og slett fordi tiden de aktive har til disposisjon for trening ikke lenger strekker til.

Jeg vet med sikkerhet at flere av de etablerte roerne fortsatt har ambisjoner til å nå høye mål, men at de simpelthen ikke lenger greier den enorme satsingen de har hatt de siste årene. Forholdene må derfor legges bedre til rette for dem.

I løpet av de siste 2 årene er treningsdosene øket til det dobbelte, og her oppe må vi fortsatt ligge skal vi ha mulighetene for å hevde oss. Resepten er 3500 til 4000 km roing i løpet av en sesong. Dette kan ikke gjennomføres uten at det trenes på dagtid. To til tre timers fri pr. dag i vinterhalvåret (ca. 20 timers trening pr. uke) og helt fri fra mars / april

er minstekravet for å kunne gjennomføre et opplegg av nevnte karakter.

Det må derfor sørges for at de aktive kan ta seg fri uten at de kommer i økonomiske vansker. Ingen i vår idrett venter å tjene penger, det er kun snakk om å være skadefri ved sesongens slutt.

Roforbundet har ved å prioritere de små midlene som har vært til disposisjon greid å holde en liten utvalgt gruppe i drift, og må etter min mening ha ros for dette. Samtidig må det konstateres at forbundet ikke har hatt folk i sin midte som har hatt tid, vilje eller evne til å skaffe ekstra midler til veie. Her kunne det helt sikkert vært gjort mye mer.

De aktive må altså gis muligheter til å kunne følge et opplegg, tidligere har de aktive tatt seg mulighetene på eget initiativ.

Jeg tror 1976 sesongen markerer et skillepunkt. Dersom vi fortsatt ønsker at norske idrettsutøv-

ere skal kjempe om medaljene må vi ta konsekvensene av dette. Hvis ikke får vi være fornøyd med en mere hjemlig standard. «VI» er egentlig samfunnet, men inntil dette bestemmer seg om eller i mot toppidrett vil ansvaret ligge på særforbundene. Etter min mening må en derfor sørge for å koble det private næringsliv inn i så sterk grad som mulig. Stylingen kan fortsatt ligge hos forbundene.

Det som i særlig grad har karakterisert de roerne som har vært med i elitestallen siden 1970 er det høye motivasjonsnivå. De har villet bli best, ingenting har kunnet stoppe dem fra å nå sine høye mål, de fleste har også greid det en eller flere ganger.

Vilje og talent finnes fortsatt både blant de etablerte og blant yngre og mere urutinerte roere til å kunne gjennomføre et slikt opplegg, men de må ha H J E L P til å kunne greie det.

Knut Amundsen.

Det er mer i Nye Alle Menn enn bra midtoppslag.

NYE
alle menn
ØKER MEST I NORSK PRESSE

SUVERENE resultater fra O.L. 76 INNSBRUCK:
Gullmedalje, 12 nasjoner,
opp til 27% i et renn,
alle med:

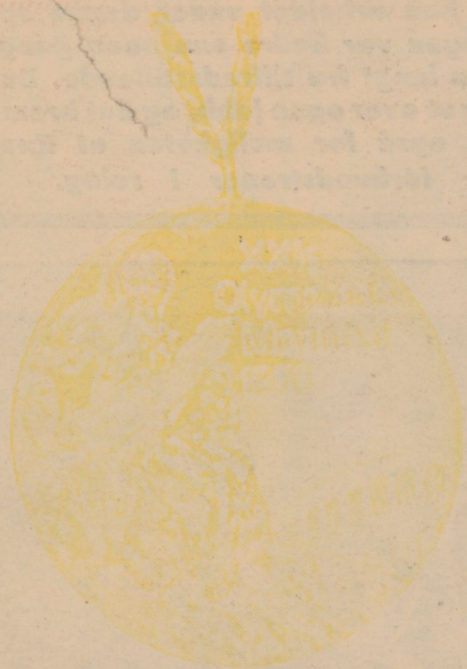
norske skistøvler

SUVEREN

SUVEREN SKOFABRIKK A/S, 1750 HALDEN, TLF. 031-83 786

Hva kostet medaljene norsk rosport?

De billigste OL-medaljer Norge har fått

Vårt forbund har aldri lagt skjul på at vi har satset på toppidrett. Dette har vi også vært stolte av selv i tider hvor trim- og masseidrett har rådet grunnen og toppidrett nærmest var i ferd med å bli et skjellsord.

At penger ikke er alt er vår suksess er klart bevis på. Vi har langt overskredet det mål vi satte oss høsten 1969, uten at vårt forbund kan beskyldes for å ha hatt for mye penger å rutte med.

I denne 7-års periode hvor vi har høstet 10 medajer i de offisielle internasjonale mesterskap har vårt forbund tilsammen brukt kr. 620.000.- på denne del av vår virksomhet. Beløpet inkluderer trening/samlinger, regattadeltagelser, trenerutgifter og deltakelse i mesterskap. (Til sammenligning er årets budsjett for Teknisk Komite Langrenn kr. 900.000. -).

Tinnprisen er en utmerkelse til årets beste norske idrettsutøver. 1976-prisen er vunnet av Ivar Formo, Jan Egil Storholt, Sten Stensen, Alf og Frank Hansen. Prisen, en skål med bilde av alle vinnerne, kan De bestille i tinn hos landets gullsmeder.

Produsent:

**Eik Sølvplett
Tønsberg**

I denne forbindelse kan det være verdt å nevne at av de nevnte 620.000.- er hele kr. 315.000.- kommet som direkte tilskudd fra Norges Olympiske Komite på bakgrunn av de gode resultater våre roere har oppnådd. Dessuten har våre treningssamlinger og reiser til regattaer vært gjennomført stort sett på spartansk vis.

Hvordan har det vært mulig å opprettholdt en så stor og mangfoldig aktivitet med en såpass begrenset økonomisk ramme? Svaret er enkelt: Den enkelte aktive og ikke minst klubbene har måttet betale i dyre dommer om de har vært representert i forbundets eli-

testall. Dermed har de reelle utgifter ganske sikkert oversteg 1 million. (I dette regnestykket er det da ikke tatt med det beløp som de fleste av våre aktive har «mistet» i tapt arbeidsfortjeneste, samt andre personlige utgifter knyttet til roidretten).

Det er heller ikke bare ved deltagelse på samlinger og ved internasjonale regattadeltagelser at klubber og aktive har måttet betale. På grunn av forbundets særdeles dårlige økonomi har man selv ved deltagelse i internasjonale mesterskap vært tvunget til å sende tildels betydelige regninger til klubber / deltakere. Vårt forbund har i disse

årene satset stort og vi sliter i dag med et underskudd på ca. kr. 90.000.-, og dette er mye med et årlig budsjett i underkant av ½ million kroner. Det vil derfor by på vanskeligheter å opprettholde vårt høye aktivitetsnivå og samtidig nedbygge underskuddet. Med dette som bakgrunn er det vi utgir denne engangsavis for om mulig å skaffe noen tusenlapper i en slunken forbundskasse.

VI ANMODER DERFOR OM Å STØTTE VÅRE ANNONSØRER som har muliggjort utgivelsen av denne avis.

Bli go'venner med DnC

Det er ikke så dumt å stå på god fot med en stor og velutbygget bank som DnC.

En vakker dag trenger du kanskje et lån, eller et råd i forbindelse med økonomi eller...

Praktisk talt hva som helst som har med penger å gjøre. Kom innom og snakk med oss om din privatøkonomi en dag. Vi har mange tjenester som kan hjelpe deg.

DnC

Norsk roings medaljehøst

OL 1920	Bronsemedalje, firer u. styrmann
OL 1920	Bronsemedalje, åtter
OL 1948	Bronsemedalje, åtter
EM 1949	Bronsemedalje, firer u. styrmann
EM 1953	Sølvmedalje, firer u. styrmann
VM 1970	Bronsemedalje, firer m. styrmann
EM 1971	Sølvmedalje, dobbeltsculler
EM 1971	Sølvmedalje, firer u. styrmann
OL 1972	Sølvmedalje, dobbeltsculler
EM 1973	Bronsemedalje, firer u. styrmann
VM 1974	Sølvmedalje, dobbeltsculler
VM 1975	Gullmedalje, obbelsculler
OL 1976	Gullmedalje, dobbeltsculler
OL 1976	Sølvmedalje, firer u. styrmann